

1) Ἡ οὐρά τοῦ ἀλόγου ἔνθ' ἀν.: *Τρίχες ἀπὸ ἀλογονουρά* Πελοπν. (Λάστ.) *Ἐγυρόφερνε σὰν ἀλογονουρά ἡ μαύρη μεταξωτὴ φούντα* 'ς τοῦ κεφαλίου τὸ φεσάκι (ἐνν. ὅταν ἐχόρευε) Πελοπν. (Λακεδ.) || Φρ.: *Κρέμιτι κουντὰ 'ς τ'ν ἀλογονουρά* γὰ νὰ ζήσ' (ἔχει ὡς μόνον ἐπάγγελμα τὸ τοῦ ἀγωγιάτου) Αἰτωλ. 2) Τὰ φίλυδρα ἀγριόχορτα τοῦ γένους τῆς ἱππουρίδος (*equisetum*) τῆς τάξεως τῶν ἱππουριδωδῶν (*equisetaceae*), βότανα δημώδη, αἱ τῶν ἀρχαίων ἱππουρίδες (Διοσκορ. 4,46) Ζάκ. Θράκ. (Αἰν.) Κεφαλλ. (Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 218). [**]

άλογοπάζαρο τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *παζάρι*.

Μέρος, ὅπου πωλοῦνται καὶ ἀγοράζονται ἵπποι, ἀγορά ἱππῶν.

άλογοπάτημα τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πάτημα*.

1) Πάτημα ἵππου ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 116: Ποίημ. *Σᾶς μέλλεται ξολοθρεμός, | ἀκοίταχτα, ἀλογάριαστα* κάτου ἀπ' τ' ἀλογοπάτημα | τοῦ Ἀγαρηνοῦ...

(ταῦτα λέγονται πρὸς τὰ λουλούδια). 2) Ἴχνος ποδὸς ἵππου πολλαχ. Συνών. *ἀλογάχναρο*, *ἀλογοκοπός*, *ἀλόγοπατημιὰ*, *ἀλογοπατησιὰ*, *ἀλογοπεταλγὰ*, *ἀλογότορος*. Πβ. *ἀλογοπατημασιὰ*.

άλογοπατημασιὰ ἡ, ἐνιαχ. *ἀλογουπατ'μασιὰ* Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πατημασιὰ*.

Κοῖλωμα σχηματιζόμενον ἀπὸ τὸ πάτημα τοῦ ἵππου: *Οὐ Γιάφ'ς δίψασι κ' ἡδρι μνιὰν ἀλογουπατ'μασιὰ γιμάτ' νιρὸ* (ἐκ παραμυθ.) Πβ. *ἀλογοπάτημα*.

άλογοπατημιὰ ἡ, ἀμάρτ. *ἀλογοπατημὰ* Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πατημιὰ*.

Πάτημα, ἵχνος ποδὸς ἵππου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλογοπάτημα* 2.

άλογοπατησιὰ ἡ, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πατησιὰ*.

Ἴχνος ποδὸς ἵππου: *Αὐτό 'ναι ἀλογοπατησιὰ*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλογοπάτημα* 2. Πβ. *ἀλογοπατημασιὰ*. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Βοιωτ.)

άλογοπεταλγὰ ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πεταλγὰ*.

Ἴχνος πετάλου τοῦ ἵππου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλογοπάτημα* 2.

άλογόπετρα ἡ, Ἀθῆν. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λάστ. Συγκρὰ Κορινθ.) κ. ἄ. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πέτρα*.

Ἀλογολίθι, ὁ ἰδ.

[**]

άλογοπέτσι τό, *ἀλογοπέτσιν* Πόντ. (Κερασ.) *ἀλογοπέτσιν* Πόντ. (Κερασ.) *ἀλογοπέτσι* πολλαχ. *ἀλογοπέτσ'* Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *ἀλογόπετσο* Κεφαλλ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πετσί*.

Δέρμα ἵππου. Συνών. *ἀλογοτόμαρο*.

άλογοπόδης ἐπίθ. ἀμάρτ. *ἀελοπόης* Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πόδι*.

Ὁ βαδίζων ταχέως καθὼς ὁ ἵππος. Συνών. *ἀλογοκάννης*.

άλογόπορδος ὁ, Θράκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πόρδος*.

Φυτὰ τοῦ γένους τοῦ λυκοπέρδου (*lycoperdon*) τῆς τάξεως τῶν μυκήτων (*fungi*). Συνών. *ἀλεποπορδή*. [**]

άλογοπούλαρο τό, Ζάκ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κόρινθ. Λακων.) κ. ἄ. *ἀλογουπούλαρον* Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *πουλάρι*.

Τὸ νεογνὸν τοῦ ἵππου, πῶλος. Πβ. *ἀλογόπουλλο*.

άλογόπουλλο τό, Λεξ. Γαζ. (λ. *ἰππίσκος*) *ἀλογόπ'λλο* Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πόντ. (Οἶν.) *ἀλογόπ'λλου* Μακεδ. (Μελέν.) *ἀλογόπον* Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) *ἀλογοπούλλι* Πελοπν. (Καλάβρυτ.) *ἀλογουπούλλ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *ἄλογο* διὰ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλ. -*πουλλο*, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,636 κέξ.

Μικρὸς ἵππος ἢ τὸ νεογνὸν τοῦ ἵππου, πῶλος ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἀ - Γεώρι μ' κι ἄε - Θόδωρε, με τ' ἄσπρον τ' ἀλογόπον, γιὰ φέρτεν τὴν ἀγάπη μου 'ς σ' ἔρημον τ' ἐγκαλόπο μ'

Πόντ. Συνών. *ἀλογάκι* 1, *ἀλογατάκι* 1, *ἀλογούδι*, *ἀλογούτσι*. Πβ. *ἀλογοπούλαρο*.

άλογορραβδέα ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀλογορράβδι*.

Τὸ ἐκσπενδόνισμα ράβδου διὰ νὰ κτυπήσῃ τις ζῶν φεῦγον.

άλογορράβδι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *ραβδί*.

Ράβδος, μετὴν ὁποῖαν οἱ ἱππεῖς κτυποῦν τοὺς ἵππους διὰ νὰ τρέχουν.

άλογοσάμαρο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. *ἀλογουσάμαρον* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *σαμάρι*.

Ἐπίσαγμα ἵππου. Πβ. *γαῖδουροσάμαρο*, *μουλαροσάμαρο*.

άλογοσέλινο τό, Λεξ. Γαζ. (λ. *ἰπποσέλινον*).

Ἐκ τῶν οὐσ. *ἄλογο* καὶ *σέλινο*.

Τὸ φυτὸν σμύρνιον τὸ μελανοσέλινον (*smyrnium olus-atrum*) τῆς τάξεως τῶν σκιαδανθῶν (*umbelliferae*), τὸ ἀρχ. ἱπποσέλινον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀγριοσέλινο* 1 β (γ). [**]

άλογοσερμός ὁ, Κρήτ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀλογοσέρνω*.

Τὸ νὰ δένῃ τις τινὰ εἰς τὴν οὐρὰν ἵππου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου συρόμενος κατὰ γῆς φονεύεται.

άλογοσέρνω Ζάκ. Ἡπ. Κέρκ. Κρήτ. Νάξ. — Λεξ. Βλαστ. *ἀλοοσέρνω* Νάξ. *ῥοοσέρνω* Κύθν. *ῥουγουσέρνω* Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο καὶ τοῦ ρ. σέρνω. Παρά Σομ. ἄλογοσύρνω.

1) Δένω τινά εἰς τὴν οὐρὰν ἵππου, ὑπὸ τοῦ ὁποίου συρόμενος κατὰ γῆς φονεύεται Ζάκ. Κέρκ. Κύθν. Νάξ.: *Ἡξίξε νὰ τὴν ἀλοοσύρουνε* Νάξ. || *Ἀσμ.

Ἐκεῖ ἔπιακε τὴ μάνα του καὶ τὴν ἀλογοσέρνει, τὴν ἔκαμε κλωνὶ κλωνὶ σὰν τὸ κλωνὶ τὸ σ'τάρι Κέρκ. 2) Σύρω τινά κατὰ γῆς ὡς ὁ ἵππος τὸν πεσόντα ἀναβάτην Ἦπ. —Λεξ. Βλαστ. 3) Φέρω φορβάδα εἰς ἵππον πρὸς ὁχείαν Κρήτ.

άλογοσίδερο τό, ἑνιαχ. ἀλουγοσιδερου Θεσσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ σίδερο.

Συνήθως εἰς τὸν πληθ., οἱ διὰ σιδηρᾶς ἀλύσεως συνδεδεμένοι σιδηροὶ κλοιοί, διὰ τῶν ὁποίων περιβάλλουν τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας τῶν ἵππων ἢ ἡμιόνων καὶ ἀφίουν αὐτοὺς ἐλευθέρους πρὸς νομὴν.

άλογόσταβλος ὁ, ἑνιαχ. ἀλουγόσταβλους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ στάβλος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Στάβλος ἵππων, ἵπποστάσιον. Συνών. ἀλογόστανη.

άλογόστανη ἡ, ἑνιαχ. ἀλουγόσταφ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ στάνη.

*Ἀλογόσταβλος, ὁ ἰδ.

άλογόστριγγλα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ στρίγγλα.

Βάρβαρος καὶ κακεντρεχῆς γυνή.

άλογόστροφος ὁ, Δαρδαν. Ἦπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ στροφος.

Ἦ νόσος εἰλεὸς τῶν κτηνῶν. Συνών. καρδόποννος, κοιλόποννος. [**]

άλογοσύρτης ὁ, Ἦπ. —Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. ἀλουγοσύρτης Θεσσ. Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλογοσύρτης Πελοπ. (Ἀρχαδ. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Λακων. Λάστ. Οἶν.) κ. ἄ. —Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ σύρτης.

1) Ὁ κλέπτης ἵππων κυρίως, ἀλλὰ καὶ ἡμιόνων καὶ ὄνων καὶ ἐν γένει ὁ ζυφοκλέπτης ἐνθ' ἄν. Πβ. ἄλογο-κλέφτης. 2) Ὁ ὑποθάπων καὶ ὑποβοηθῶν τοὺς κλέπτας τῶν ἵππων Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

άλογοταγή ἡ, ἑνιαχ. ἀλογοταή Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ ταγή.

Ὁ ὡς τροφή τῶν ἵππων χρησιμεύων δημητριακὸς καρπός: *Ἐχεις κόμμοδο νὰ κοιμηθοῦμε καὶ χρυσὸ σταμνὶ νὰ λουτροκοπηθοῦμε καὶ ἀλογοταγὴ νὰ φάνε τὰ ἀλογομούλαρά μας; (κόμμοδο=μέρος κατάλληλον. Ἐξ ἐπιδ.)*

άλογοτόμαρο τό, σύνθηθ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τομάρι.

Δέρμα ἵππου. Συνών. ἀλογοπέτσι.

άλογότορος ὁ, Ἦπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τορός.

Ἰχνος τῆς ὀπλῆς ἵππου. Συνών. ἀλογάχναρο, ἀλογοκοπός, ἀλογοπάτημα 2, ἀλογοπατημιά, ἀλογοπατησιά, ἀλογοπεταλγά.

άλογοτρίβητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀλοοτρίβιστος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *λογοτρίβητος < λογοτρίβω, παρ' ὁ καὶ λογοτρίβίζω.

Ὁ μὴ φιλονικήσας πρὸς τινά, ὁ μὴ ἐρίσας.

άλογότριχα ἡ, κοιν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τρίχα.

1) Ἡ τρίχα τοῦ ἵππου καὶ δὴ τῆς οὐρᾶς αὐτοῦ κοιν. 2) Τὸ ἐκ τριχῶν ἵππου κατασκευαζόμενον νῆμα, διὰ τοῦ ὁποίου προσδένεται τὸ ἄγκιστρον Σῦρ.

άλογότσαππα ἡ, ΘΖουμπουλ. Πρακτ. γεωργ. 227.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τσάππα.

Εἶδος ἐλαφροῦ ἀρότρου, συνήθως ἐκ πέντε μικρῶν ὑνίων, χρησιμεύον διὰ τὸ σκάλισμα ἀμπελώνων, δεινδρώνων, βάμβακος, ἀραβοσίτου κττ., ὅταν εἶναι ταῦτα κατὰ σειρὰς φυτευμένα.

άλογότσουλο τό, ἑνιαχ. ἀλογότσολο Θράκ. (Σαρ-εκκλ.) ἀλουγότσιουλου Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ τσοῦλι.

Κάλυμμα τῆς ράχεως ἵππου.

άλογούδι τό, ἑνιαχ. ἀλουγούδ' Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Σέρρ. Χαλκιδ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλογο διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Ἰππος μικρὸς τὴν ἡλικίαν ἢ μικρόσωμος. Συνών. ἀλογάκι 1, ἀλογατάκι 1, ἀλογόπουλλο, ἀλογούτσι.

άλογούτσα ἡ, Πόντ. ἀλεγούτσα Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄλογο, παρ' ὁ καὶ ἄλεγο, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦτσα.

Τὸ ἐντομον ἀλογάκι 3, ὁ ἰδ. [**]

άλογούτσι τό, Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄλογο διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦτσι.

*Ἀλογούδι, ὁ ἰδ.

άλογοφαγᾶς ἐπίθ. Θράκ. —Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄλογο καὶ φαγᾶς.

1) Ὁ τρώγων κρέας ἵππου. Εὐχρηστος ἢ λ. σκωπτικῶς προελθοῦσα ἐκ παραδόσεως. Οὕτω ἀλογοφαγᾶδες καλοῦνται οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου Σκεπαστοῦ Θράκης ὑπὸ τῶν περιοίκων ὡς φαγόντες τὸ εἰς ἄλογον μεταμορφωθὲν λάφι τοῦ Θεοῦ. 2) Ἰσχυρὸς (ὁ δυνάμενος δηλ. νὰ φάγῃ ὁλόκληρον ἄλογο) Λεξ. Αἰν.

άλογοφάγισσα ἡ, Κορ. Ἦτ. 4,9 καὶ 17 —Λεξ. Αἰν. ἀλογοφάισσα Τήν. Χίος —Λεξ. Βλαστ. ἀλ'γουφάισσα Τήν. ἀλεοφάισσα Μύκ.

